

15. Misjonsoppdraget

Sommeren 1974 var flere tusen misjonsledere fra hele 150 land samlet i Lausanne til tidens største misjonskonferanse. Sammen underskrev de det vi i dag kaller "Lausannepakten".

I paktens punkt 14, kan vi lese: "Den Hellige Ånd er en misjonerende Ånd. Derfor skulle evangelisering springe spontant ut fra en åndsfull kirke. En kirke som ikke er en misjonerende kirke, motsier seg selv og slukker ut Ånden".

Kan vi virkelig si det så sterkt!?

Disiplene hadde i alle fall ikke vært sammen med Jesus mange månedene før han sendte dem ut to og to. De var langt fra utlært, og det var mye de ennå ikke forsto av Jesu ord og virke. Likevel, de ble sendt ut.

Etter at Jesus var stått opp fra de døde, var det nettopp misjonsoppdraget som var det viktigste temaet når han samtalte med disiplene. "*Fred være med dere. Likesom Far har sendt meg, sender jeg dere*", sa han til usikre og redde disipler (Joh 20,21). Det er litt av en sammenligning: Slik Faderen sendte sin fullkomne Sønn, sender Sønnen ut sine ufullkomne disipler!

La oss gjøre et lite forsøk på å utlegge disse ordene:

For det første: Jesus måtte forlate sin himmelske herlighet for å dele kår med mennesker som ikke engang brydde seg noe særlig om å ta imot ham. For å si det med et par julesanger:

"Han kom fra himlens høye slott, ned til vår arme jord". "Hvor vi ham intet annet bød, enn stall og krybbe, kors og død". Jesus kaller altså sine disipler til ikke bare å tenke på seg selv og sine egne behov, men være villig til å forlate det trygge og gode og begi seg ut i noe som kan koste noe.

For det andre må en disippel regne med lidelse og motgang.

"*En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere*" (Joh 15,20), fikk disiplene høre. Og som sin Herre ble de fleste av dem villige til å ofre sitt liv for evangeliet.

For det tredje, og dette er langt mer positivt, vil en disippel også merke at Jesus taler igjennom ham. Leser vi litt videre i Joh 15,20, ser vi at Jesus gav disiplene dette løftet: "*Har de holdt fast på mitt ord, vil de også holde fast på deres*". På samme måte som Gud talte gjennom Jesus, vil Jesus altså tale gjennom sine disipler.

Det siste Jesus gjorde før han for opp til himmelen, var å gi disiplene sine misjonsbefalingen. Det første som skjedde etter at disiplene fikk Den Hellige Ånd på pinsedag, var evangelisering og misjon. De begynte å forkynne evangeliet på hele tolv språk samtidig. Jøder fra alle deler av Romerriket hadde kommet til Jerusalem for å feire en av de store høytidene. (På denne tiden bodde ca 2/3 av jødene langt utenfor Jerusalem og Juda.) Nå fikk de, til sin store overraskelse, høre evangeliet forkynt på sitt eget språk. Den Hellige Ånd er sannelig en misjonerende Ånd! Evangeliet gikk videre. Etter et par hundre år hadde det utbredt seg i hele det romerske riket. Det spesielle var at det ikke først og fremst var profesjonelle forkynnere og misjonærer som brakte evangeliet ut. Det var helt alminnelige kristne. Handelsfolk og sjøfolk reiste mye, og de vitnet om sin tro både for sine reisefeller og sine kontakter. Slavene ble stadig solgt til nye husstander, og det finnes morsomme

vitnesbyrd om at fornemme hedninger undret seg over at slavene som sto så lavt i rang, dristet seg til å snakke om religion. Soldater var også viktige vitner, og de ble stadig forflyttet til de grenseområdene som keiseren anså som truende. Sist, men ikke minst, må vi nevne kvinnene som vitnet om sin tro når de møtte andre ved vannpostene.

Folk så også at de kristne levde annerledes. Etter hvert så de også at kristne var villige til å lide for sin tro, og det var mer enn mange filosofer var.

Da Paulus skrev til tessalonikerne første gangen, var menigheten neppe mer enn ca. 9 måneder gammel. Det var altså helt ferske kristne han skrev til. Likevel ser det ut som om de har delt sin nye tro med sine medmennesker både fjernt og nært.

Paulus sier i alle fall til dem: *"For fra dere har Herrens ord fått lyde ut. Ikke bare i Makedonia og Akaia, men alle steder er deres tro på Gud blitt kjent"* (1 Tess 1,8).

Når Paulus skriver til menigheten i Filippi sier han: *"Helt fra første dag har dere hatt samfunn med meg i arbeidet for evangeliet"* (Fil 1,5).

Vi ser det fremdeles

Helt nye kristne vitner for sine ikke-kristne venner. Det sies faktisk at det er de som vinner flest, er de som bare har vært kristne i under to år. Nye kirker begynner å sende misjonærer til andre land lenge før det har blitt menigheter alle steder i deres eget land.

Gjør disipler!

Den mest kjente misjonsbefalingen lyder slik: *"Men de elleve disiplene drog til det fjellet i Galilea hvor Jesus hadde satt dem stevne. Og da de fikk se ham, falt de ned og tilba ham; men noen tvilte. Da trådte Jesus fram og talte til dem: 'Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem og holde alt det jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende'"* (Matt 28.18-20).

"Men noen tvilte". Disiplene var altså vanlige mennesker med menneskelige og åndelige svakheter. Gud har det med å utruste og bruke vanlige mennesker - forbløffende vanlige.

Ordene *"Meg er gitt all makt i himmel og på jord"* og *"Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende"* rammer inn selve befalingen. Det er altså *derfor* vi skal gå ut og gjøre disipler. Jesus har ikke all makt på den måten at vi ikke skal gjøre noe.

Vi skal gjøre noe nettopp fordi han har all makt og vil gå sammen med oss. Ordet "derfor" er et viktig ord i sammenhengen.

Hovedoppdraget er *"Gjør disipler"*. Skulle vi oversette nøyaktig måtte det bli: "Gjør disipler i det dere går ut, døper og lærer". Det er noe vi har misforstått dersom vi nøyer oss med å gå ut, døpe og lære uten at det blir disipler av det. En disippel er, som tidligere sagt, en lærling. Det typiske for disipler er: de får ikke flere års teoretisk utdanning før de begynner å jobbe. De begynner å jobbe med en gang. Det er jobben som er utdannelsen. Slik var det i de gamle håndverkerlaugene også. Du ble skomaker ved å begynne å jobbe hos en skomaker. Det er ikke bare snakk om å lære bort en teori. Disiplene skulle lære nye disipler å *holde* alt det Jesus hadde befalt. Kristendom er ikke en teori som skal tilegnes, men et liv som skal leves. De skulle altså gå ut og gjøre flere disipler. De skulle ikke ut

og vinne sympatisører, møtegjengere eller flere ansatte, men disipler - som følger Jesus og gjør enda flere til disipler. Oppdraget er svimlende: Alle folkeslag! Jesu disipler startet der de var, i Jerusalem. Så utvidet feltet seg etter hvert. Det er et disippelliv du og jeg er kalt til. Det typiske for disipler er at de gjør disipler.

Forsoningens tjeneste

"Men alt er av Gud, han som ved Kristus forsonte oss med seg selv og gav oss forsoningens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger, og han overgav ordet om forsoningen til oss. Så er vi da utsendinger for Kristus, og det er som om Gud selv formante gjennom oss: Vi ber dere på Kristi vegne, la dere forsones med Gud. Han som ikke visste av synd for oss, har han gjort til synd, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet" (2 Kor 5,18-21).

Når Paulus skal begrunne sitt evangeliserings- og misjonsoppdrag, sier han: "*Fordi vi kjenner frykten for Herren*" (v 11), og "*For Kristi kjærlighet tvinger oss*" (v 14). Både frykt og kjærlighet er altså motiverende faktorer, og ikke motsetninger, slik vi har så lett for å tro i dag.

Så fortsetter Paulus: "*Og han (Jesus) døde for alle, for at de som lever ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og sto opp for dem*" (v 15). Vi er altså frelst for å tjene. Vi kan ikke velge om vi vil være tjenere eller ikke. Vi kan bare velge om vi vil være lydige eller ulydige tjenere. Vi har fått "forsoningens tjeneste". På samme måte som Jesus kom til verden for at mennesker skulle bli frelst og forsonet med Gud, sender han oss for at vi skal ha den samme oppgaven. Og Den Treenige Gud vil virke igjennom oss. "Det er som om Gud selv formaner gjennom oss" (v 20). "Vi er utsendinger for Kristus" (Egentlig står det: Vi er utsendinger i Kristi sted, altså går vi i stedet for Jesus).

Indre og ytre misjon

"Hvorfor skal vi egentlig engasjere oss i misjon?" sier enkelte. "Er det ikke like viktig at vi evangeliserer her hjemme?"

I vårt land har de som vil høre evangeliet i alle fall en mulighet til å komme i kontakt med kristen forkynnelse. Men i store deler av verden finnes det nesten ikke kristne, langt mindre forkynnere.

Hovedandelen av verdens ikke-kristne har ingen mulighet til å høre evangeliet dersom ikke kristne er villige til å forlate sine hjemland og krysse grenser!

Nye kirker begynner å tenke misjon lenge før deres eget land er gjennomevangelisert. Kirkene i Afrika og Asia sender i dag ut misjonærer. De sender faktisk misjonærer til Europa. Det landet som i dag sender flest misjonærer ut til andre kulturer, er faktisk India.

Nødhjelp eller misjon

Nøden er stor rundt om i verden - både helsemessig, økonomisk, materielt og sosialt. Vi er kalt til å lindre nød. Selv om verden en gang skal gå under, skal vi så lenge den står lindre nød og hjelpe alle mennesker til et så meningsfylt liv som mulig. Vi kan ikke skape et paradisi på jorden, men vi kan sørge for at vi ikke får det verre enn nødvendig. Det er som på et sykehus. Der overlater en ikke mennesker som skal dø til seg selv. En prøver så godt en kan og lindre smerte og lege sykdom.

Men det å lindre fysisk, sosial og materiell nød er noe alle mennesker kan være med på. Som kristne må vi bare fryde oss over det arbeidet Røde Kors, Amesty International og andre organisasjoner gjør. De som driver slikt arbeid, gjør noe som behager Gud. Derfor bør vi oppmuntre dem og takke Gud for dem. Men det er bare vi kristne som kan drive misjon! Det er grunnen til at vi må prioritere dette arbeidet. Og for å si noe det er forholdsvis upopulært å si: Ut fra Bibelen er det mye viktigere at mennesker blir frelst enn at de får det materielt og følelsesmessig godt. Frelse er alltid viktigere enn helse.

Vi er i gang – eller DE er i gang

På verdensbasis regner vi med at det hver dag blir 70 000 nye kristne. Den dårlige nyheten må være at det i den vestlige verden blir færre og færre kristne. Men i Afrika, Asia og Sør- Amerika blir det altså stadig flere. I Afrika og Asia er antallet tredoblet på 30 år, i Latin-Amerika er det bare doblet.

De nye kirkene har lært det vi også kunne en gang – at det viktigste ikke er å ha det godt selv, men at flere blir berget før verden går til grunne. Det er ikke lenger vi i den vestlige verden som sender ut flest misjonærer. Kirken i India sender ut 44 000 misjonærer som først og fremst henvender seg til unådde grupper innen for Indias grenser. Allerede for flere år siden sendte Korea ut 10 000 misjonærer til ulike land rundt om i verden. For tiden planlegger de å stille med 1 million (!) teltmakermisjonærer i overskuelig framtid.

Oss turister imellom

Det er ikke så rent få som har sammenlignet kloden vår med skipet Titanic som hadde alt passasjerene, i alle fall de rike passasjerene, kunne ønske seg.

Forskjellen på oss og dem som var på det opprinnelige skipet, er at de overhodet ikke regnet med muligheten for at skipet kunne synke. Vi vet, både ut fra Bibelen og det vitenskapen sier oss, at skipet allerede har fått en merkbar slagside.

Vi liker ikke å tenke på det, det er ikke populært å snakke om det, men vi vet det. For første gang i verdenshistorien tror vi ikke lenger at alt vil bli bedre, men vi vet at alt vil bli verre. For å roe oss ned, bestiller vi en enda større og enda mer luksuriøs lugar på et bedre dekk. 1500 mennesker gikk til bunns da Titanic forliste. På tross av at det var livbåtplass til 1200, var det bare 700 som ble reddet, dels fordi mannskapet ikke helt visste hvordan en skulle sette livbåtene på vannet, dels fordi de som allerede hadde fått plass, ikke våget ta opp flere overlevende!

Spørsmålet er hva du og jeg vil gjøre, nå mens skipet ennå ikke har gått ned. Vil vi prøve å skaffe oss en bedre lugar til så lenge? Eller vil vi forberede oss på å redde flest mulig?

Enda viktigere: Hva tror vi Gud vil bruke deg og meg til så lenge seilassen varer? Bibelen sier det ganske dramatisk. Den sier at det bare er én grunn til at verden fortsatt står: Gud ønsker at flere skal komme til tro og bli frelst.

2 Pet 3,9

De venter

I den lille boken "De venter" har Asbjørn Aavik formidlet et sterkt kall til oss. I bokens første kapittel stopper han opp ved ordet "misjonsinteresse" og synes at dette er et heller svakt ord.

La oss sitere:

”Kristi kjærlighet tvinger’, sa Paulus. Det er mer enn å være interessert. Da er det blitt til en jagende makt i ens sinn. Har du noen gang sett en mor lete etter det lille barnet som er kommet bort fra henne, da forstår du litt av dette. Hennes beste venner slutter å lete. Det er håpløst. Men mor går - går sine føtter til blods. Roper barnets navn, til hun ikke eier mål. Går til hun stuper. Hva er det? Det er kjærligheten.

Da vil vi ikke tale om misjonsinteresse. Men vi vil tale litt med hverandre om misjonssinnet - eller misjonsånd”.